

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 31, št. 7/8
JULIJ/AVGUST 2011

V TEJ ŠTEVILKI:

- ⇒ 20. LETNICA
- ⇒ MOLITEV MOŠKIH
- ⇒ KRIŽ KRAŽ MLADIH
- ⇒ ROMANJE PO SV. DEŽELI

OB 20. OBLETNICI

Leta 2000 sem vstopil v brazde, ki jih je oral brat Tone 20 let pred menoj tu v župniji Dol. Logatec. Ko smo nastopili leta 1991 dolgo čakano in željeno samostojno državo, se je tudi v župniji Dol. Logatec rodil prvi katoliški vrtec in dom za bolne in ostarele. Deset let kasneje se je rodila ideja o večgeneracijskem domu, ker je bilo treba obnoviti dom na griču, ki je bil l. 1996 po denacionalizaciji vrnjen.

Več let smo urejali zemljiško knjižno zemljišče okrog te stavbe. V tem času, ko sem v mukah in nestrpnosti trpel in molil, je Bog blagoslovil tudi ta čas, ki ga lahko imenujem čas milosti in mojega zorenja v potrpežljivosti. V tem času je prav soseda Minka Gorjanc potrebovala oskrbo, ki jo je našla v našem domu. Hišo je darovala župniji in tako smo po Božji previdnosti dobili zemljišče, ki je sedaj

postalo vitalnega pomena za realizacijo načrtovane gradnje. Odprla se je možnost, da smo lahko naredili vhod v novo zgradbo s spodnjega dvorišča in dogradili dvigalo in 7 sob v prvi stavbi ter dobili lep izhod na Cankarjevo cesto. Med tem časom smo pridobivali gradbeno dovoljenje, ki pa se je žal za nekaj let zavleklo tudi zato, ker ni bilo podpore s strani nekaterih, ki so celo zbirali podpise, da bi ovirali dostop na grič po občinski poti. (V arhivu je seznam podpisov!) Ves čas je bil problem v tem, kako bo deloval dom in vrtec v središču, kjer ni parkirnih mest. Tu se vidi miselnost današnjega človeka, ko mu je prostor za avto pomembnejši kot človek. Pa tudi to smo uredili. Na spodnjem dvorišču je parkirišče, ki bo zadostovalo za delovanje doma in vrtca. Dostop do vrtca, ki je sicer z gornjega dvorišča v pritličju, bo še od spodaj po stopnicah

ali pa po dvigalu. Prepričan sem, da ob dobri volji in resničnih solidarnosti dostop v vrtec potekal lepo mirno in urejeno.

Z gradnjo smo pričeli takoj ko smo 3.4.2008 dobili gradbeno dovoljenje. Zelo zahteven je bil izkop v živo skalo, saj smo kopali 6 ur v globino, da smo prišli na nivo spodnjega dvorišča. Izkop je napravil podjetnik Rajko Žakelj iz Kalca, gradnjo pa je prevzelo podjetje EUROGRADNJE. Do novega leta 2009 je bila stavba pod streho. Streho je naredilo krovstvo Andrej Šušteršič. V letu 2009 smo naredili prizidek k Matacovi hiši in dvigalo ter 7 sob. Na dvorišču smo pod zemljo povezali obe hiši s podhodom, povečali kapelo, naredili zalogovnik za sekance, kurilnico, pralnico ter potopne smetnjake. V letu 2010 in 2011 pa smo naredili instalacije, omete, tlake, okna, keramiko in druga obrtniška dela.

Ker se je gradnja nekoliko zavlekla, se je tudi podražila. Ker ni bilo več sredstev, smo vzeli kredit, ki ga bomo vračali 15 let. Na pomoč sem poklical tudi vas, dragi farani, in ste se velikodušno odzvali. Brezobrestno posojilo je v ta namen namenilo kar 14 faranov, mnogi pa ste svoj dar darovali, vsak po svojih močeh. Iz tega vidim, da vam je ta projekt blizu in ga sprejemate kot svojega.

Želim, da bi ga to jesen izročili svojemu namenu, ko bo prišel g. nadškof dr. Anton Stres in ga blagoslovil.

Ves čas doživljam, da Bog blagoslavlja naše delo in da bo v dobro vseh, ki bodo uporabniki tega doma. BOGU HVALA!

*Župnik
Janez Kompare*

ČE SE ODLOČIŠ ZA MOLITEV – MOLIŠ!

Nekoč je na nekem kraju molil. Ko je nehal, ga je eden izmed njegovih učencev prosil: Gospod, nauči nas moliti, kakor je tudi Janez naučil svoje učence ... (Lk 11,1).

Na prvo postno nedeljo sta Damjan Cigale in Simon Istenič po sv. maši vabila moške na molitveno uro, ki naj bi potekala ob nedeljah in četrtnih zvečer, ves postni čas. O tem, od kje zamisel za tovrstna srečanja, kako so molitvene ure tako glede obiska kot tudi »močnega« namena odmevale in o pomenu molitve v današnjem času, sem se pogovarjala s **Simonom Isteničem**, pobudnikom tega dragocenega druženja.

Kje se je rodila ideja, da se zberete moške z namenom, da molite?

Pred leti smo z družino obiskali sestro Uršo, ki živi v Mirnu. Prav ta dan je v tej župniji potekalo celodnevno čaščenje. Ura po sveti maši, ki smo se je udeležili, je bila namenjena »molitveni uri za moške«. S sinom Ahacem sva ostala v cerkvi, da bi sodelovala. Naj omenim, da je bila velika cerkev na Mirenskem gradu polna mož in fantov. Ko sem zaslišal mogočni zvok moških glasov, ki je zadonel v molitvi, sem bil navdušen in obenem kar malo pretresen. V srcu se je rodila ideja, ki je prerasla v željo, da nekaj takšne-

ga udejanjimo tudi v naši župniji. To se je zgodilo v letošnjem postnem času.

Glede na to, da molitev vse bolj izgublja na pomenu, kar posledično pripelje do njene opustitve pri mnogih kristjanih, me zani-

ma kakšen je bil odziv na povabilo?

Ker nisem imel nobene predstave o tem, kdo bo prišel in koliko jih bo, sem bil zelo presenečen, ko sem na prvem srečanju naštel okrog dvajset mož in fantov. Takšnega odziva nisem

pričakoval. Število je bilo na vsakem srečanju drugačno, saj je iz srečanja v srečanje naraščalo. Na enem se nas je zbralo kar triintrideset, česar sem bil zelo vesel.

Običajno ob tovrstnih dogodkih ne delamo analiz, pa me vseeno zanima, kako si razlagaš tako dober odziv na nekaj, kar ne diši po zunanji popularnosti?

Na duhovnih vajah z naslovom Odmik za moške, ki jih vodi p. Vili Lovše, sem slišal, da današnja družba pogreša moškega, moža, očeta. V naravi nas »možakarjev« je, da se radi družimo. To lahko počnemo na veliko načinov. Prepričan sem, da druženje moških v molitveni uri vsakega izmed njih obogati tam, kjer se počloveči v najbolj zlahtnem bistvu. Sam ambient (molitvene ure so potekale v cerkvi pred oltarjem), tišina in resnost dogodka so bili ključni dejavniki, da smo postajali drug

pred drugim tako odprti, da so mnogi posamezniki ob podpori vseh prisotnih izražali čisto osebne molitve in prošnje. To nas je globoko povezovalo in ob tem sem z vsem bitjem čutil, da je Gospod z nami. Tu se je v praksi pokazalo, kako se udejanja Jezusova obljuba – kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi. Prepričan sem tudi, da so našo molitev občutili tudi drugi, predvsem člani naših družin.

Zakaj je dandanes molitev na tako »opešanih« nogah, kar vodi človeka v duhovno nazadovanje?

Razkošje, visok standard, misel, da vse lahko naredim sam, vse lahko zavarujem ..., so bogovi, ki poznajo zgolj »molitev« ekonomije. Drug problem vidim v pomanjkanju človeka pri stikih z naravo. Še ne tako davno je moral človek potem, ko je posejal seme v zemljo, živeti v močni

veri in ponižnosti, da bo seme skalilo in obrodilo sad, ki je prinašal hrano, preživetje. To ga je gnalo, da je bil v nenehnem dialogu z Bogom. Danes večina vse to dobi pri »dobrem sosеду«, tam pa človek ne potrebuje ne Boga, ne molitve, ker je dovolj zgolj polna denarnica.

Če se vrneva nazaj na dobro obiskano molitveno uro, lahko rečem, da upanje vedno ostaja. Na kakšen način bi molitev kot pogovor z Bogom, ki posameznika tolaži in pomirja v najbolj primarnem hrepenju, še bolj utrdili in jo vključevali v vsakdanje življenje?

To je povezano z odločitvijo posameznika. Če se odločim, da tečem, potem obujem športne copate in tečem. Če se odločim, da bom molil, molim. Vsaka odločitev, ki jo udejanjamo, prinaša sadove. Za molitev se odloči vsakdo, ki ima pozitivno izkušnjo in ob tem občuti, da

je prikrajšan, če tega ne prakticira redno. Nikomur ne moremo posredovati recepta. Molitev je osebno izkustvo in kdor se ga poslužuje, ne more biti na izgubi. Nasprotno, molitev vedno le prinaša in daje. Koliko in kaj daje, o tem človek ne more odločiti, ker je to domena Gospoda, ki vodi življenje vsakega izmed nas po svojem, ne našem načrtu. Prepričan sem, da si je vsak mož ali fant, ki se je udeleževal molitvene ure, rezerviral ta čas prav zaradi izkustva, ki ga je v skupni molitvi in druženju doživljal. Saj za to gre. Kaj ob druženju z drugim doživljam v notranjosti, ki je poznana le Gospodu, je ključna izkušnja, ki me lahko bogati, lahko pa tudi straši in s tem vodi v negotovost. In prav molitev je tista dobrina, ki pomirja dušo in duha, po čemer ne prestando hrepenimo.

Kot faranko Župnije Dol. Logatec me je vest, da možje molite zelo razve-

selila. Prepričana sem, da so se tega dejanja veselili tudi drugi. Kaj ste sklenili po končanem postu? Se boste tudi v prihodnje srečevali z namenom, da molite najprej zase, potem za svoje najbližje in za vse ljudi v kraju, v domovini?

Prva izkušnja je bila zelo dobra, zato bomo z molitveno uro zagotovo nadaljevali. Kdaj se bo to zgodilo, ne vem. Morda ob kakšnih izjemnih ali nepredvidljivih dogodkih, ki jih prinaša življenje. Ob tem se močno zavedam, da je molitvena skupina moških za faro lahko zelo perspektivna, predvsem pa je to močan zgled mladini. To je posebna »dodana vrednost« za župnijo, ki nudi možnost, da postajamo vse bolj bogoljubni, kar se najbolj odraža v medsebojnih odnosih. To odgovornost nosimo kot možje, očetje, predvsem pa kot člani krščanske skupnosti, ki oznanja veselje in odprtost do

življenja. Nenazadnje je v takšnih druženjih Bog najbolj prepoznaven v smislu, da je Boga na svetu toliko, kolikor ga dajemo ljudje.

Kakšno je tvoje sporočilo faranom kot organizatorja moške molitvene skupine?

V prihodnje bomo v cerkvi na mestu, kjer je verski tisk, pripravili škatlo, v katero bo lahko vsak, ki bo čutil, da zaradi kakšne svoje posebne situacije potrebuje podporo molitve, oddal v pisni obliki namen za molitev. Ob tej priliki želim sporočiti, da ni potrebno zapisovati imen ali osebnih podatkov, dovolj je napisana prošnja. Na takšen način želimo s pomočjo molitve nositi konkreten križ posameznikov, ki se znajdejo v stiski. Molitev bo tako postala stvarnost. Hvala za pogovor.

Metoda Gradišek

KRIŽ KRAŽ MLADIH 2011 – »DVE DLANI, ZA VSE LJUDI!«

Križ Kraž mladih je srečanje mladine in mladih po srcu. Letos je srečanje potekalo že četrtič, na trgu sv. Nikolaja v Dolnjem Logatcu se je 7. maja zbralo čez 500 ljudi. Organizacija je potekala pod okriljem društva Aktiv, društva aktivne mladine in mladih po srcu. Animatorji Križ Kraža mladih smo se že pol leta sestajali in pripravljali na ta dan, imeli smo tudi pripravljani vikend v Ankaranu. Dan mladih se je pričel ob 15. uri, z začetno animacijo, glasbo in programom na temo solidarnost, kar je bila tudi rdeča nit letošnjega Križ Kraža.

Geslo dneva se je glasilo: »Dve dlani, za vse ljudi!« Tako smo animatorji obiskovalcem skozi ves dan hoteli predati sporočilo, namreč da smo na svetu drug za drugega in da si moramo pomagati.

Sledila je sv. maša, ki jo je daroval g. Jaka Trček skupaj z duhovniki Vrhniške dekanije. Za glasbo je poskrbel Jaka Jerina s simfoničnim orkestrom, ki je bil ustanovljen prav za to priložnost. Jaka je tudi avtor skladb mašnih delov in aranžmajev mašnih pesmi, ki so bile izvedene. Z orkestrom je zapel 130 članski zbor, ki je bil sestavljen iz zborov

okoljskih krajev in Logatca. Pri maši so sodelovali še animatorji Križ Kraža.

Po maši so nas čakale delavnice in predavanja na temo solidarnosti. Obiskali so nas gasilci in nam prikazali, kako poteka njihovo delo. G. Jaka Trček je imel delavnico čarovnij, pri Nazaretu so otroci izdelovali različne izdelke. Imeli smo predavanje za mlade družine, g. Bojan Doljak in g. Janez Kompare sta vodila pogovorno delavnico o solidarnosti v družini. Imeli smo tudi športne aktivnosti. Vmes pa smo se posladkali s palačinkami, ki so

bile za vse obiskovalce brezplačne. Po tematskem delu dneva smo se prepustili ritmom banda Vozel iz Vipavskega Križa. Dan pa smo sklenili s harmoniko, na katero je igral g. Janez Kompare, in se zavrteli ob melodijah narodne zabavne glasbe ter tako nasmejani končali KKM 2011.

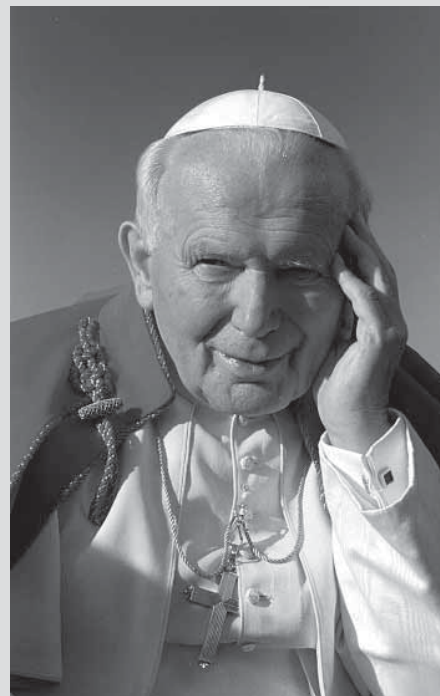
Za finančno in materialno podporo se zahvaljujemo g. Gregorju Čušinu, župniji Dolnji Logatec, občini Logatec, podjetju Union, Magistrat International ter podjetju KRAŠ. Za palačinke gre zahvala gospem Barbari Corn, Elki Kolkalj in Heleni Škrli.

Križkraževci že gledamo proti Križu Kražu 2012, veseli smo, da se nam vsako leto pridruži več ljudi. Letos se nas je zbralo za polovico več kot lani. Zares smo hvaležni za vso pomoč in prostovoljstvo vseh, ki so pri projektu sodelovali, kot gostje, animatorji ... Hvala vsem!

Luka Škrli

SPOMINI NA BLAŽENEGA (2. DEL)

Pozneje sem bil še na nekaterih drugih srečanjih z Janezom Pavlom II., in sicer v tujini, a nikjer nisem tako močno doživel njegovega obiska kot tedaj pred več kot desetimi leti v Postojni, pečat, ki ga je zapustil ta veliki mož, tako pri nas kot tudi v tujini, pa bo ostal neizbrisen. Prepričan sem, da nam je pokojnik ves čas stal ob strani, pa ne le kot duhovni oče, temveč tudi kot nekdo, ki je podpiral naša prizadevanja za neodvisnost in stal našemu narodu ob strani v času njegovih prvih korakov na novi poti. Bil je kot mati, ki uči otroka in bedi nad njim, dokler ne odraste in postane samostojen. Kdor bi temu ugovarjal, naj se spomni na to, da je bil prav Vatikan ena izmed tistih držav, ki v nasprotju z nekaterimi zahodnimi državami Sloveniji ob osamosvojitvi ni obrnil hrbta. Ne smemo pozabiti tudi na dejstvo, da papež ni nikoli obiskal pokojne Jugoslavije, svojo na-

klonjenost do mlade, novonastale države pa potrdil s svojim obiskom v Sloveniji že po nekaj letih njene samostojnosti in to še z zgodovinskimi besedami »Papež ma´ vas rad!«, za katere sem prepričan, da nam bodo vedno ostale v spominu. Ne pozabimo na to, da nas je znova obiskal že po treh letih in za blaženega razglasil ravno Antona Martina Slomška, človeka, ki je za slovenski narod naredil veliko dobrega

NOČNO ROMANJE NA GODOVNI DAN BLAŽENEGA LOJZETA GROZDETA

in pomagal postavljati temelje slovenstva, s čimer mu je dal še posebno potrditev in pomen. Vsakokrat, ko je bil v Sloveniji, je govoril slovensko in se ujezil, ko so mu mladi kar v angleščini želeli zapeti pesem »Vse najboljše za te«. »Lolek«, kot so ga imenovali njegovi prijatelji, je bil preprost človek, vedno odprt za vse ljudi. Sam je preživel oba totalitarizma 20. stoletja in je prav zaradi tega lahko razumel željo in prizadevanja majhnega naroda za pridobitev samostojnosti, z nami pa so ga povezovale tudi skupne slovanske korenine. Zagotovo bi z veseljem obeležil 20. obletnico slovenske državnosti, a ker ga je odhod v večnost prehitel, ne ostaja brez pomena njegova nedavna razglasitev za blaženega. Oba pomembna praznika zaznamuje časovna bližina, tako kot je bližina in močna povezanost zaznamovala slovenski narod in Blaženega.

Domen Mezeg

Da bi počastili našega velikega slovenskega brata bl. Lojzeta Grozdeta, se nas je kar nekaj mladih iz Logatca udeležilo romanja iz Mirne na Dolenjskem pa do Marijine cerkve na Zaplazu.

V petek zvečer smo v Mirni začeli z besednim bogoslužjem, nato pa nadaljevali pot. Naša prva postaja je bila na mestu Grozdetove smrti, kjer smo se ustavili za molitev. Do tam je hoja potekala v tišini in temi, nato pa smo prižgali bakle in pot nadaljevali. Med potjo so si nekateri vzeli čas za pogovor s sosedom, nekateri pa

smo z molitvijo in pesmijo slavili Gospoda. Navdušujoče je bilo, ko smo še z nekaj prijateljicami začeli na poti peti, in ljudje so začeli sodelovati, opaziti je bilo veliko navdušenja in veselja. Na začetku dolge kolone romarjev so nosili križ, ki je prej stal na mestu Grozdetove smrti, in do Zaplaza smo se nagovorjeni lahko pridružili, da ga skupaj nekaj časa nosimo. Jaz sama sem ob nošenju križa začutila prav posebno čast in veličino. Bila pa je v tem tudi nekakšna simbolika, da s tem olajšamo nekomu križ, ki ga težko premaguje. Okoli ene ure zjutraj smo prispele do Zaplaza, kjer smo imeli čas za okrepčilo, ob drugi uri ponoči pa nas je čakalo predavanje škofa Jurija Bizjaka. Ko je končal s svojim, vedno navdušujočim govorom, so izpostavili najsvetejše, mladi pa smo bedeli in častili. Nekateri so se odpovedali spanju, a teh je bilo bolj malo. Od hoje in spore smo bili na-

mreč močno izžeti, vlaga in pot pa sta lepila obleko na nas. Spanec smo premagovali kar na klopeh v cerkvi, na stolih ali pa kar na tleh. Noč je bila deževno mrzla, bliskanje in grmenje pa je spominjalo na bojno fronto. Zeblo nas je, udoben kraj za počitek je bilo težko najti, a kmalu je bilo jutro in že se je prikazalo sonce. Zjutraj ob desetih je bila sv. maša, pri kateri se nam je pridružilo veliko številno starejših. Daritev je vodil na novo postavljeni nuncij iz Rima. S tem bogoslužjem se je naše srečanje počasi bližalo koncu.

Za nami je bil spet en lep dogodek, ki so ga mnogi zamudili, predvsem mladi, katerim je bil Lojze zgled in priprošnjik. Poleg deževnega vremena, ki je bila gotovo Božja volja, je bil dogodek lep in nepozaben. Rada se bom udeležila podobnih srečanj, zagotavljam pa, da vse navedeno pušča v človeku dobro razpoloženje in plemenitost.

Neža Istenič

S13. SEJE ŽPS

Na zadnji seji smo člani ŽPS preleteli potek dela in priprav za farni dan.

Obravnavali smo deseto temo iz gradiva za ŽPS Evharistija življenja – Dajte jim vi jesti z naslovom: Druge oblike organiziranega karitativnega delovanja. Vidik medsebojne solidarnosti na pastoralni ravni uresničujemo z različnimi oblikami karitativne dejavnosti. Glede na organiziranost naših župnij se večina dobrodelnih dejavnosti izvaja znotraj župnijskih Caritas, ki so zaradi svoje organiziranosti tudi najbolj prepoznavne in se večina ljudi, ki potrebujejo kakršnokoli pomoč, najprej obrne prav nanje. Vendar so se znotraj Cerkve izoblikovala tudi različna združenja, skupine ali ustanove, ki dobrodelnost v skladu s svojo karizmo udeležujejo na svoj lasten način, s svojimi lastnimi cilji in metodami. Med njimi so: Družinski center Betanija, Krščansko bratstvo bolnikov in invalidov, skupnost Barka, gibanje Vera in

luč, Verski center gluhih in naglušnih, Jezuitska služba za begunce in druge.

G. župnik je poročal, da gradnja medgeneracijskega doma dobro napreduje. Zidarska dela bodo končana v začetku poletja. S 1. septembrom se bo v dom preselil Miklavžev vrtec. G. župnik je zelo hvaležen faranom, ki so pomagali z brezobrestnim posojilom. Sredstva za gradnjo se še zbirajo.

Na seji smo se pogovarjali o pripravah na **tridnevno praznovanje ob 20. obletnici ustanovitve Miklavževa vrta ter Doma Marije in Marte**, ki bo od **16. do 18. septembra 2011. V nedeljo, 18. septembra**, bo blagoslov medgeneracijskega doma. Slovesno sveto mašo bo vodil **nadškof dr. Anton Stres**, ki bo po maši tudi blagoslovil dom.

27. avgusta 2011 bo farno romanje po Beneški Sloveniji (Čedad in na Stara gora). Vabljeni!

ROMANJE PO SVETI DEŽELI (1. DEL)

Priprava na romanje je bila kratka. Vedela sem že od prejšnjih peš romanj, kaj sodi v nahrbtnik. Vendar so bila ta romanja krajša, zato na bolečine, ki nastanejo po tednu ali več hoje, nisem bila pripravljena. Kar težko sem čakala dan, ko se bomo podali na pot. Moja predstava je bila drugačna od resnične, čeprav sem bila že pred tem trikrat v Izraelu. Avtobus te pripelje na določen kraj, ogledaš si znamenitosti in se vrneš na avtobus. Ne veš, s katere strani so te pripeljali. To je turizem. Vse kaj drugega je, če imaš stik z ljudmi, ki tam živijo.

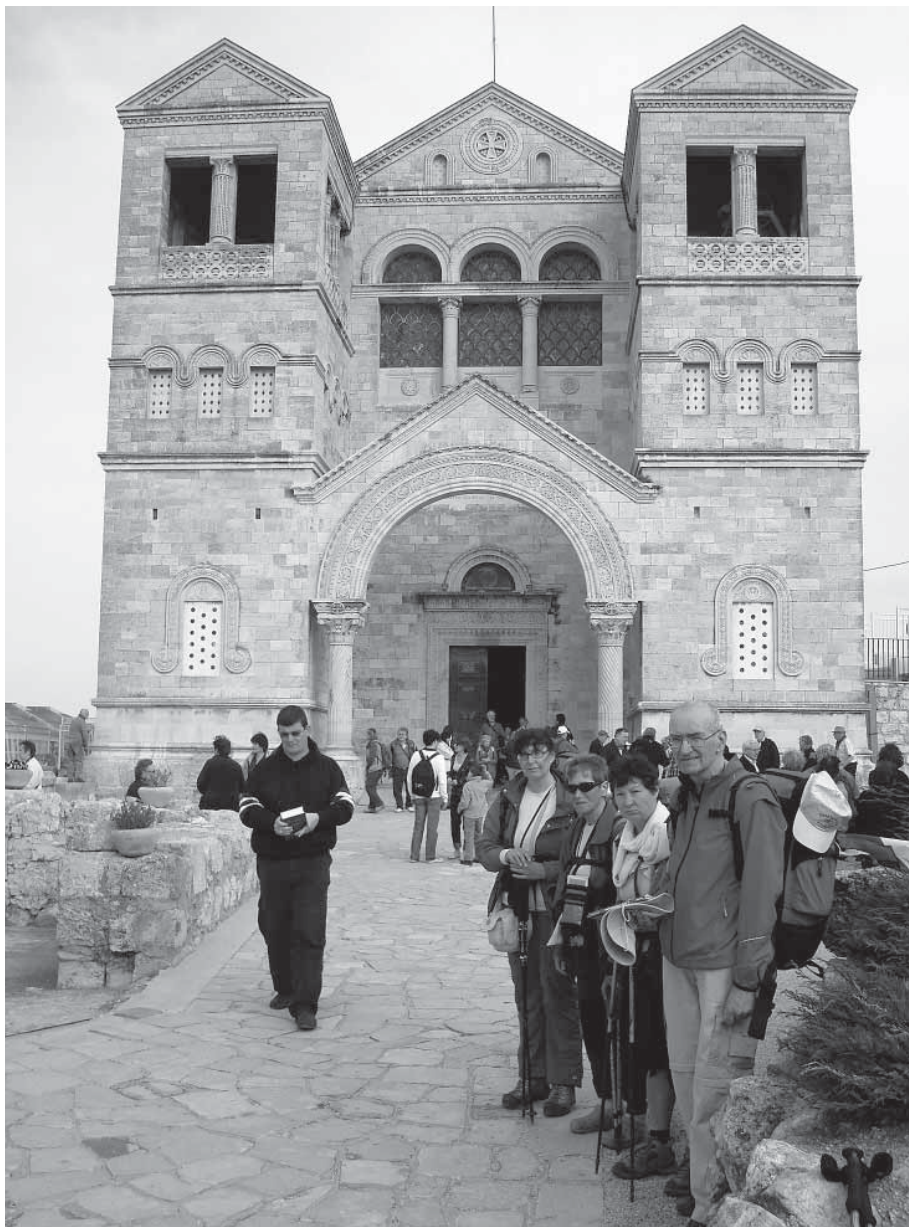
Prišel je dan 2. marec 2011. Ob 17:30 smo v farni cerkvi molili rožni venec, potem je bila sv. maša in blagoslov romarjev. Pet nas je bilo: Zdenko, Dolores, Dragica, Franci

in Rozi. Pred cerkvijo mi je kakšen stisnil v roko denar, bombone in se priporočil v molitev.

Po bogati večerji pri Zdenku in Mateji nas je njun sin odpeljal v Benetke. Zelo mrzlo in vetrovno je bilo tam pred zaprtim letališčem. Šele ob tretji uri zjutraj so nas spustili na toplo. Za Rim smo odleteli šele ob 6:25. Ob osmi uri smo že bili v malo deževnem Rimu. Ko je posijalo sonce, smo se greli pri oknih. Ob 11:15 smo poleteli nad oblake proti Tel Avivu. Ob treh oziroma štirih, po lokalnem času, smo bili tam. Že ob petih smo imeli vlak naprej proti Akku. Dve uri smo se vozili v prepolnem vlaku. Zelo veliko je bilo utrujenih vojakov in vojakinj. Tam služijo vojsko tudi dekleta. Prenočili smo pri muslimanih v sobi s

pogradi.

Od tu naprej smo se podali na peš romanje. Ob deseti uri odhod proti jugu. Izhod iz mesta po zapletenih ulicah do ceste, saj je skoraj kot avtocesta. Nihče nas ni preganjal iz te ceste. Vroči asfalt okrog dvanajste ure, popoldan pa med jarki, umetnimi jezeri in po njivah, na katerih je ne vem kaj rastle. Veter nam je hladil razbeljene glave. Trdi asfalt je že naredil prve žulje. Z veliko ovinki smo podaljšali pot za približno 10 km. Pred Iblinom so bili še zelo strmi klanci in spusti. Preden smo našli krščanski šolski center, je trajalo kar nekaj časa. Ko smo zagledali križ na zelo urejenem objektu Mareuas, nam je odleglo. Hodili smo po muslimanskem področju. Ker je bil petek zvečer, se je

že začel vikend. Najprej nas niso hoteli sprejeti. Ko pa se je približal Zdenko in se pogovarjal, so nas neverjetno lepo

sprejeli. Pokazali so nam sobo s posteljami, pripeljali večerjo, neke vrste pico s posebnimi zelišči, zjutraj pa še zajtrk.

Ko smo po molitvi in zajtrku odhajali, so nam razkazali poslopja, kamor pripeljejo s kar dobrimi avtomobili vse od majh-

nih otrok pa do študentov. Sprejmejo do 4500 mladih judov ali muslimanov.

Odhod iz Iblina v soboto, 5. 3., ob 8:30. Po nekaj ulicah spet na »avtocesti« proti Nazaretu. Vroče, kratki postanki, da smo se odžejali. Spusti in klanci do bencinske črpalke, kjer se napijemo in otovorimo z dodatno vodo. Prijazen črpalnikar nam je podaril rumene kape. Ob 12. uri angelovo češčenje pri mestu Masur. Potem spet pot pod noge. Prsti na roki so služili za rožni venec. Med katerimi griči je hodila sv. družina, sem se spraševala. Jaz imam dobre čevlje, nahrbtnik, čeprav težak 10 kg, primerno obleko, pelerino in denar. Kaj od tega je imela sv. družina? Proti četrti uri smo se približali Nazaretu – griču s severne strani. Mesto leži na pobočju južne strani.

Ker se na pot nisem pripravljala, sem prepuстила vodstvo ostalim. Spet smo podaljšali pot za nekaj km. Ob šestih smo bili pri nedeljski palestinski maši v baziliki Marijinega oznanjenja. Pod cerkvijo je še del hiše sv. družine. Spali smo v neki stari graščini v sredini mesta.

Iz Nazareta nas vodi pot proti zahodu (opis po neki knjigi). Preden smo zapustili Nazaret, domači kraj Jezusa, in našli približno pot proti jugu, je že preteklo dve uri. Pot nas je vodila po levem pasu avtoceste, navzdol skozi predor. Zgledali smo goro Tabor na severu. Zapustili smo avtocesto, hodili po makadamski cesti, mimo vasi. Da smo skrajšali pot, smo šli kar med njivami naravnost proti gori, katera se dviga kakšnih 400 m nad polji. Zelena gora

porasla z borovci in grmičevjem.

Na vrhu je cerkev, samostan in nekaj izkopanin. Oziroma sem se na levo in desno, kje neki je bila pot na goro pred skoraj 2000 leti? Gospod, ko si se vzpenjal, si molil. Hočem biti s Teboj, čeprav po ovinkasti asfaltni cesti. Nikoli nismo vedeli vnaprej, kje bomo spali, tudi tu ni bilo za nas prostora. Bomo pa pod drevesom, kljub mrzlim nočem. Verjetno smo se jim zasmilili, zato so nam odstopili večnamenski prostor, kjer so nam stoli prišli prav za posteljo. Deležni smo bili tušev in električne peči, večerje in zajtrka. Zjutraj molitev v cerkvi, branje Sv. pisma in odhod.

(se nadaljuje)
Romarka RK